

HELEN POLLARD

RANNAPOOD

Inglise keelest tõlkinud Liina Saarm

PEGASUS

Patricia mälestuseks

Proloog

Claudia istus jäigalt tugitoolis ja ootas, et Lee reedeõhtuselt tööjärgselt veinijoomiselt koju jõuaks. Claudia ise polnud läinud. Tal oli palju tegemist.

Lukus mehe võtit kuuldes hingas Claudia sügavalt sisse. Otsuse langetamisest saati tundis ta end märkimisväärselt rahulikult.

Lee astus elutuppa, kena nägu torssis. „Miks kohvrid esikus on? Sa ei öelnud, et sul sel nädalal konverents on.”

„Ei olegi. Ma jätan su maha.”

Lee kulmukortsutus moondus kõigepealt hämmelduseks ja seejärel vihaks. „Mida?”

„Kuulsid küll.”

„Ma polnud kindel, et kuulsin õigesti, sa ju lihtsalt istud seal! Sul on juba asjad koos? Me pole sellest rääkinudki. Mida kuradit sa öelda tahad?”

„Ma ei tea, kuidas seda veel selgemini öelda, Lee. Ma lähen ära. Meie suhe on läbi.”

Lee tõstis käed lae poole. „Kas asi on selles, mis too päev juhtus? Sest kui on, siis sa reageerid üle.”

Claudia oleks võinud selle peale endast välja minna, aga kuidagi õnnestus tal hääled rahulikuna hoida. „Minu meelest see küll ülereageerimine ei ole – abielu lõpetada, kui tuleb välja, et sulle on kogu see aeg valetatud.”

„Taevas hoia, Claudia. Me juba rääkisime sellest. See oli arusaamatus, nimetagem seda meelemuutuseks.”

„Ei, Lee, ärgem nimetagem. Võib-olla algas see tükk aega tagasi sellena. Aga praegu? Sulaselged valed.” Claudia ohkas. „Sa teadsid algusest peale, et ma tahan perekonda. Sa ütlesid, et tahad sama. Sa muudkui lükkasid seda edasi. Ma olin nõus. Aga kui ma kuulsin, kuidas sa ütlesid oma jõmmidest pokkerisõpradele, et sul polnud seda kunagi kavas, et küll ma lepin sellega, kui aeg otsa saab ...” Claudia hääl murdus ja ta nägi vaeva, et seda kontrollida. „Ma ütleksin, et see oli küll trumpkaart, või mis?”

„Ma ju ütlesin, ma olin purjus. Ma ju ütlesin ...”

„Sa ütlesid mulle nii mõndagi, aga esimest korda kuulasin ma oma kõhutunnet. Sinu jaoks oli selles abielus võib-olla kõik korras, aga ma olen hakanud aru saama, et minu jaoks ei ole.”

„Ja mida täpselt sa enda arvates nüüd peale hakkad?”

Claudia ignoreeris pilget mehe hääletoonis; eeldust, et Claudia ei saa üksi hakkama. „Esiteks hakkan sagedamini kõhutunnet kuulda võtma.”

Lee turtsatas. „Sind ja sinu kõhutunnet! Meie äris läheb vaja ka teisi oskusi, Claudia. Kõik sinu ametikõrgendused selles firmas on tänu minule. Kui mind ülendatakse, ülendatakse ka sind, sest inimesed teavad, et sa kuulud minuga kokku. Saad aru, kuidas asjad käivad?”

Claudia vangutas pead. „See pole tähtis. Ma esitasin täna lahkumisavalduse.” Lee silmad läksid pärani ja Claudia seletas edasi. „Ma annan lahutuspaperid sisse. Ära hakka vaidlustamisega vaeva nägema.” Kui mees suu avas, kahtlemata selleks, et öelda, kuhu Claudia oma lahutuspaperid pista võib, jätkas ta, hääles vaikne ähvardus: „Lee, ma tean su töösaladusi. Seda, kuidas sa tegutsed. See pole midagi ebaseaduslikku, aga kahtlemata moraalselt madal. Nii et ma soovitan sul minu vastu viisakas olla, kuni ma töölt läinud olen, ja lahutuse ajal kenasti käituda.”

Ta keeras pea viltu. „Sulle pole vist pähegi tulnud, et võib-olla on asjad vastupidi? Et *sind* ülendatakse, sest mind ülendatakse?” Lee mõttetühi ilme pani Claudia peaaegu naeratama. Las ta mõtleb selle rahulikult läbi. „Mis korterisse puutub, siis võid minult mu osa ära osta, või siis müüme ja teeme raha pooleks. Mul ükskõik, aga ma tahan enda osa nii ruttu kui võimalik. Elu vajab elamist.”

Lee ilme väljendas raskusi mõistmisel, mis pöörde asjalood olid võtnud alates sellest, kui ta oli pärast paari veinibaaris vee-detud meeldivat tundi uksest sisse astunud. Tema silmad läksid kissi. „On sul keegi teine?”

„Ei. Lihtsalt kohe kindlasti mitte sina.”

„Kui võluv! Äkki arutaks seda?”

Mehe hää oli innutu – viimane tõend, mida Claudia vajab teadmaks, et Lee lihtsalt ei hooli temast piisavalt, et tema nimel võidelda.

„On meil midagi, mida arutada?”

Lee oli tükk aega vait ja ohkas siis viimaks. „Tõtt-öelda? Ei.” Claudia tõusis. „Ma siis lähen.”

„Kuhu?”

„Debbie pakkus mulle tuba. Käin tööl, kuni lahkumisaval-dus jõustub, ja hakkan samal ajal uut tööd otsima. Ma kavatsen jääda Londonisse ainult seniks, kuni lahutusega ühele poole saab ja ma oma osa korterist kätte saan. Siis hakkan elama sel-list elu, nagu tahan.”

„Millist siis?”

„Ausalt öeldes ma ei tea veel. Ma tean, et see on Londonist nii kaugel, kui minna saan. Aga seda ma tean, et ma hakkan kandma selliseid riideid, mida tahan; sööma, mida tahan; ei lähe enam kunagi ühegi spordiklubi lähedusse; ei maadle enam kunagi hommik otsa juuksesirgendajaga, et sinu meele järele

olla. Ma ei pea enam kunagi töö juures suud kinni hoidma, et sina saaksid oma kallist karjääriredelist üles koperdada. Mis peamine, ma ei ela oma elu koos mehega, kes lubas mulle, et me tahame samu asju, lubas mulle peret – seda üht asja, mida ma teadsin, et tahan –, aga kellel polnud mingit kavatsust seda lubadust pidada. Mehega, kes on valmis ohverdama oma naise soovid ja õnne ja kes valetas selle nimel aastaid.” Claudia astus esikusse ja vinnas kummassegi kätte kohvri. „Head aega, Lee.”

Kolm aastat hiljem ...

Esimene peatükk

Claudia tõstis uksekella kõlina peale pilgu ja kiikas potentsiaalsete kundede poole. Üle läve kõmpis teismeline tüdruk kobakates mootorratturisaabastes, mustade retuuside peal lilla batikatehnikas värvitud kleit, pikkades mustades juustes lillad triibud, ning temaga koos sisenes poodi kurbuse ja viha meeleolu. Tema järel tuli kolmekümnendates aastates mees ja heitis välja pandud kaubale ettevaatliku pilgu.

Claudia jätkas sõbrapaela punumist. Ta ei uskunud klientidele lähenemisse. Nad kas jäävad mõneks ajaks või mitte, ostavad või mitte. Kui miski on nende jaoks mõeldud, jääb see neile silma. Võimalik, et ost annab neile vaid põgusa naudinguhetke, aga Claudia lootis alati, et see annab neile midagi enamat.

Ta jälgis varjatult, kuidas nad uudistasid tema Aladdini aardekoobast täis kristalle, helmeid, ehteid, tekstiile, lõhnaküünlaid, käsitööseepe, eeterlikke õlisid, rannikut kujutavaid seinale riputatavaid kunstiteoseid.

Teismeline oli rahutu ning võttis kõik asjad kätte, nagu teaks ainult siis, mida tahab, kui seda pihus hoiab. Et see elus sageli nii oligi, ei pannud Claudia talle kauba näperdamist pahaks. Tervendavad Lained oli mõeldud olema tunnetuslik paik.

Tüdruku tõrges kaaslane püsis temast mõni samm tagapool, ilme vaheldumisi hämmeldunud ja lausa pahakspanev. Tema välimus – lühikesed liivapruunid juuksed, tavalised teksapüksid ja kraega T-särk – vastandus teismelise omale, aga nende

ühesugune sihvakas kasv ja ehmatavalt kahvatud sinised silmad ütlesid Claudiale, et nad on isa ja tütar.

Claudiale jäi mulje, et mees ootaks parema meelega väljas, aga ei julge, sest kardab, et tema järeltulija ostab midagi sobimatut. Mees põrnitses väikest fantaasiakujukeste valikut, võttis kätte lohet embava merineitsi ja jõllitas seda nii, nagu ei oleks eluilmas midagi seesugust näinud. Kui ta eneseabiraamatute riiulini jõudis ja šamaaniteemaliste oraaklikaartide tutvustust luges, arvas Claudia, et ta võib pahakspanust iseeneslikult süttida.

Tüdrukut tõmbas leti poole ning ta uuris alusele laotatud kristallide ja kividega ripatseid.

„Mis see on?” küsis ta, võttes pihku musta nahkpaela otsas rippuva sileda lilla sõõri; tema šoti aktsendi põhjal võis teda pidada varajase hooaja turistiks.

„Ametüst.” Claudia noogutas tunnustavalt. „Hea valik.”

„Miks?”

„Sellel on palju häid omadusi. Annab hingelise rahu ja tasakaalu.” Ta lisis ehku peale minnes: „Aitab hästi ärevuse vastu.”

Mees kissitas küüniliselt silmi, aga tema tütar võpatas alateadlikult.

Claudia lisis sujuvalt: „Ja see sobib su juustega.”

„Ma ostan selle.” Tüdruk naeratas ebalevalt, kuid Claudia tajus, et see nõudis temalt pingutust, nagu poleks ta ammu naerata üritanud. Raha üle andes märkas tüdruk letitaguses pesas Claudia kassi. „Oi, ta on ilus! Tohin ma talle pai teha? On ta isane?”

Claudia naeratas. „Jah, ta on isane. Tema nimi on Puding. Talle võib pai teha küll.”

Tüdruk sirutas mustaks lakitud küüned kassi ettevaatlikult kõrvade tagant sügama. Puding tegi ühe silma lahti, otsustas, et kiidab silitaja heaks, ja pani selle jälle kinni.

„Ta on ebatavalist värvi,” leidis tüdruk.

Claudia kõhistas naerda. „Seda on veel vähe öeldud!”

Puding oli kirju tegelane, karv punaka, musta, pruuni ja valge segapudru. Olenevalt sellest, millise valguse paistel ta peesitas, võis ta tunduda kas musta-pruuni-kollasekirju, beeži-laiguline või mõnikord lihtsalt umbmäärase kasukaga kõuts. Kassi pooleldi punane, pooleldi must nina andis talle küsiva ilme ning valge põll rinnaesisel jättis mulje, nagu oleks ta alati valmis järgmiseks eineks – mida ta tavaliselt ka oli, ja sageli üpris häälekalt. Tema kollakasrohelist silmad olid lummavad nagu kassidel ikka. Kui Claudia seda endale lubas, võis ta tundide kaupa Pudinguga äütava nurrmootori saatel temaga tõtt vaadata.

Tüdruk võttis vahetusraha ning Claudia vaatas, kuidas nad lahkusid: isa astus poest välja ilmselge kergendusega, viies kaasa oma murekortsud ja valdava väsimustunde. Claudia oleks võinud ka temale midagi soovitada, aga ta kahtles, et mees oleks nõus mingisugustki kristalli kandma.

Noh, mis siis ikka. Mõne võidad, mõne kaotad.

Mööda rannateed tagasi sadama poole jalutades Jason juba teadis, et nende uus koduümbrus Cornwalli lõunarannikul saab talle armsaks.

Vasakut kätt jäävas kutsuvas rannas oli – praegu veel – vähe inimesi, meri oli tüüne, sätendav ja kahtlemata sulistamiseks liiga külm. Paremat kätt ääristasid teist teeserva hallist kivist või lubjatud seintega hooned, vanad ja eriilmelised, elumajade vahel maitsekad poed ja kohvikud.

Jalutades proovis Jason tüdarta endaga vestlema saada. „Kas su uus kaelakee meeldib sulle?”

„Muidu ma ju poleks seda ostnud.”

„Kas sa usud, mis see naine sulle rääkis? Et sellel on ... võimed?”

Millie kehtas õlgu. „Ei tea. Mulle igatahes meeldib see värv.”

Järjekordne särav mõttevahetus. Jason oli Milliega terve aasta järeleandlik olnud. Tüdruku ema surm, teismeliseäng ... Jason oli arvanud, et kui ta on kannatlik, liiguvad asjad paremuse poole, aga lugu paistis minevat pigem halvemaks kui paremaks. Viimaste kuude jooksul oli Millie võtnud omaks mingisuguse gooti moesuuna, mis oli Jasonile vastumeelt: ta värvis juukseid, kandis kobakaid saapaid ja tumedaid riideid, mis kas liibusid tema kõhna figuuri rõhutades keha vastu või tilpnesid seljas nagu kaltsud.

Sellised poed nagu too, kus nad äsja käinud olid, ei parandanud asja. Iga kord, kui nad mõnest sellisest hipikohast mööduksid, tõmbas see Milliet ligi nagu leek ööliblikat. Viiruk, mis ajas südame pöörutama, värvilised rõivad eksootilistest kohtadest, kõikjal budakujud – Jason jäi sageli välja ootama.

Tervendavad Lained tõtt öelda selline ei olnud – seal oli valgust ja õhku –, aga kaubavalik Jasonile ikkagi ei meeldinud. Ta lootis, et tütar kasvab sellest imelikust faasist võimalikult kiiresti välja, enne kui nad mõlemad hulluks lähevad.

„Ta on kena välimusega, eks?”

Rabatuna, et Millie oli ise temaga vestlust alustanud, küsis Jason: „Kes?”

„See naine sealt poest, kust ma oma kaelakee sain.”

Tütar piidles teda kummaliselt silmanurgast ja Jason mõistatas, mida öelda. „Kena” ei olnud sõna, mida tema oleks kasutanud. Võib-olla „kütkestav”? Veetleva näo ümber metsikud lokid igas toonis kuldsest punaseni, seljas lehviv türkiissinine pluus, mis sobis kokku merega tema poe ukse taga.

Jason ei tahtnud laskuda oma neljateistkümneaastase tütrega piinlikku arutellu teemal, mida ta naiste juures ligitõmbavaks peab, ja kostis vaid: „Ju vist.”

Nad jõudsid sadamasse, kus paadid tõusueelses meres õõtsusid. Kitsad kõrvalteed viisid üles metsasele mäeküljele, mis oli lahele sügavroheliseks taustaks.

Jasoni arvates piisas Porthsterenist nende vajaduste täitmiseks: sadama juures asus Salakaubavedajate Kõrts, selle vastas universaalkauplus, siin oli posu väiksemaid poode ja rannatee ääres veel mõni.

Ta jättis Millie pingile istuma ja paate vaatama ning läks ise üle tee madalasse, pikka, valgete seintega kauplusesse – tõenäoliselt oli kunagi olnud tegu kahe-kolme elumajaga, mis olid hiljem kokku ehitatud.

Eelmisel õhtul olid nad pärast kolimismeeste lahkumist söönud kala ja praekartuleid ning tänaseks ostnud küpsetisi. Homme teeb ta korralikult sisseoste, aga praegu läks vaja saia ja piima.

Ta haaras külmikust paki piima ja suundus leti juurde, mille taga riulitel kükitas värske sai – seda oli napilt, sest päev hakkas juba õhtusse jõudma.

„Sina oled siis meie uustulnuk,” ütles leti taga seisev naine kätt välja sirutades. „Mina olen Libby.”

Jason silmitses jässakat keskealist naist, kellel olid hallinevad juuksed ja sõbralik nägu.

Ta surus naisel kätt. „Jason Craig.” *Kust ta teab, et ma ei ole turist?*

„Ma nägin eile, kui kolimisauto mäest üles rühkis,” vastas Libby tema esitamata küsimusele. „Mehed astusid hiljem sisse keha kinnitama, nii et ma kuulasin nad üle.” Ta pilgutas silma, nagu oleks see täiesti normaalne. „Kas see seal on su tütar?”

„Ee. Jah. Millie.”

„Te mõlemad olete siin Porthsterenis väga teretunud. Alati on hea, kui püsielanikud meie ridu kasvatavad, ja mitte ainult puhkajad. Oled ennast hästi sisse seadnud, kullake?”

Öeldes endale, et ta peab selle – vähemalt tema jaoks – liig-familiaarse korni tervitusega ära harjuma, vastas Jason: „Jah, aitäh. Aga maja on veel pilla-palla. Kastid tuleb lahti pakkida. Aga küll me selleni jõuame.”

„Kust te siia kolisite?”

„Edinburgh’st.”

„Sa ei kõla šotlase moodi.”

„Ei, aga me elasime viimased kümme aastat Edinburgh’s.”

Miks ma talle seda kõike räägin?

„Millie hakkab siis pärast lihavõttepühi siin koolis käima?”

„Jah. Ta ootab seda õhinaga.” *Umbes sama suure õhinaga, kui ma lükkaksin teda, vorm seljas, leegitsevasse põrguauku.*

Libby patsutas julgust sisendavalt tema kätt. „Ta saab hakkama. Lapsed on vintsked.” Selle peale tuli talle näole rabatud ilme. „Oi heldus. See polnud küll kõige parem asi, mida öelda, eks ole? Meil kõigil on väga kahju teie kaotusest kuulda.”

Jason polnud kindel, keda naine „meie kõigi” all mõtles. Eeldatavasti tervet Porthstereni elanikkonda. Tal ei olnud aimugi, kuidas see teave levis, ilma et ta oleks seda kellelegi kuulutanud. Oli ta seda kolijatele maininud? Oli tema advokaat seda müüjate advokaadile maininud?

Kuna Libby ootas sobivat vastust, ütles Jason: „Ärge muretsege. Meil on olnud aega sellega leppida.”

„Noh. Uus algus mõjub teile mõlemale hästi.”

„Jah, kindlasti.” *Kindel on ka see, et ma tulin ainult saia ja piima ostma, aga tundub, et ma pean selle kättesaamiseks Hispaania inkvisitsiooni kannatama.*

„Olete te täna ümbrust avastanud? Juba mõnes meie väikeses poes käinud?”

Teades, et oleks tark näidata, et ta pingutab, vastas Jason: „Me jalutasime mööda rannikuteed. Ostsime saiakesi. Piilusime korra raamatupoodi.”

„Oi, ma võiksin seal tunde veeta, kui aega jaguks. Sarah ja Evelyn on seda aastaid pidanud. Aga nende naaberpood? Tervendavad Lained?”

Jason üritas mitte nägu kirtsutada. „Mu tütar tahtis sisse astuda.”

„Te olete siis Claudiaga kohtunud. Tema on ka enam-vähem uus. No ta on nüüd olnud siin juba paar aastat, aga minusuguse vana olija jaoks on see uus. Me kõik armastame teda *bullupööra*,” õhkas Libby.

Jasoni küüniline pool andis ennast tunda – mitte et see oleks kunagi väga vaos püsinud. Ta ei uskunud inimestesse, kes on seest niisama säravad ja päikeselised, kui välja paistavad. Kõigil on omad nõrkused, omad vead, omad deemonid. Mõni lihtsalt oskab paremini head nägu teha.

„Claudia mõjus siin nagu värske tuulehoog, seda ma ütlen,” jätkas Libby. „Ja tema pood on *imeline*.”

„Kujutan ette, et sellel on turistide seas menu,” möönis Jason.

„Jah, aga kohalikele meeldib see ka. Tema seepide nimel võib *surra*. Tead, ta teeb neid ise.”

„Ei, seda ma ei teadnud,” pomises Jason, mõistatades, kas temalt oodatakse kah sõnavõttu või tuleb tal lihtsalt Claudia üheliikmelise fänniklubi monoloogi kuulata.

„Ta annab iga nädal Porthstereni Page Turner'i ülemisel korrusel meditatsioonitunde. Sa võiksid neid proovida. Ja Sarah ja Evelyn peavad seal oma igakuist raamatuklubi. Mina ütlen, et

las mehed istuvad oma pintidega Salakaubavedajate Kõrtsis, ja ma naudin natuke aega aleviku teises otsas rahu. Claudia korraldab mõnikord ka õpitubasid. Kristallidest, ennustuskaartidest ... Need on väga huvitavad.”

„Seda kindlasti.” *Kui ollakse kergeusklik.* Jason vaatas kella. „No ma peaks minema hakkama.”

„Oi, muidugi. Ainult piim, jah?”

Jason maksis ja põgenes.

Nende uue maja ainsaks puuduseks oli kodutee järsk tõus pärast sadamat. Ausalt öeldes ei olnud see Jasoni säärelihastele jõukohane, aga ta oletas, et need muutuvad ajapikku tugevamaks. Ruumikas maja, mida varjasid tee poolt puud ja mille tagaiaist avanes merevaade, oli küllaldane autasu – ja ta ei oleks saanud seda endale lubada, kui mitte ... Noh. Eks igas suures halvas ole tibatilluke kübeke head.

Tema ja Millie olid künkast pooleldi üles jõudnud, kui Jasonile meenus, et sai jäi ostmata.

Hommikul tuleb neil lihtsalt ilma röstsaiaata läbi ajada. Ta ei suutnud Libbyga ühe päeva jooksul kaks korda silmitsi seista. Jasonil oli tunne, et tal jäi pool ajast poeletile, ja küljest näritud kõrv koos sellega.

„Läheb palavaks, ja ma ei pea silmas ainult ilma.” Claudia kissitas loojuva aprillipäikese poole silmi ning potsatas Porthstereni Page Turneri terrassil toolile, suur teekruus ees.

Sarah ja Evelyn, raamatupoe omanikud ja tema väga head sõbrad, tegid sama.

Teispool nende kohvikuterrassi ümbritsevat lubjatud kivi-müüri sillerdas madal päike teemantidena mitut tooni sinisel

merel. Tugev õhtutuul puhus üle taeva valgeid pilvetorte, aga Claudial polnud selle vastu midagi. Ta soojendas kruusiga käsi, fliis ümber. Pärast toas veedetud päeva oli hea tunne õues olla.

Mere poole vaadates vasakut kätt andis liiv maad kividele, mis muutusid aina suuremaks ja arvukamaks, kuni nad ranna sulgesid. Teisel pool asuva lahe äärde pääses ainult mööda teed ringi minnes. Paremalt sirutus rand pika beeži ribana sadamani, kus kaitsev müür paate loodusjõudude eest varjas.

Paradiis.

„Siiani aasta parim laupäev,” teatas Sarah oma kerge Ameerika aktsendiga, millesse oli aastakümneid Cornwallis elades segunenud huvitavat Lääne-Inglismaa põrinat. Ta suges kätega oma lühikesi raudhalle juukseid ja tõstis jalad vastaspingile, et Evelyn need masseerimiseks sülle võtaks.

„Hea on tunda, et aeglane osa aastast hakkab lõppema,” nõustus Evelyn, linavalge pats tuule käes lahti hargnemas. Ta sõtkus vastutulelikult oma elukaaslase taldu. „Süüdmustevaene talv oli.”

„Siis sa seda ei ütle, kui turistide hordid kohvi ja porgandikooki nõuavad,” tuletas Sarah talle meelde.

„Claudia, kas sa uuest poest kuulsid?” küsis Evelyn.

Evelyn tegutses Porthstereni kuulujuttude hääletoruna ja kuigi Claudia ise külajuttudest ei hoolinud, leppis ta, et sellises väikeses kogukonnas ei saa neist üle ega ümber.

„Mis uuest poest?”

„Chapel Hillil.”

Claudia kortsutas kulmu. „Kuidas ma sellest midagi kuulnud ei ole?”

„Sinna alles tulid uued inimesed.”

Claudias tärkas uudishimu. „Mis sinna tuleb?”

„Isegi Libby ei tea,” tunnistas Evelyn, kes tundus sellise infovaeguse pärast nii pettunud, et Claudia muigas. „Aga esmaspäeval on seal ehitusautod.”

„Chapel Hillil?” Chapel Hill oli sadama juurest algav järsk kitsas tänav, mille ääres asuvatest kalurimajadest olid nüüd saanud enamjaolt üürisuvilad. Künkatipus seisev vana kabel, mille järgi tee nime oli saanud, oli ammu suvekorteriteks ümber ehitatud. Mõnest sadamale kõige lähemast majast olid saanud ärid: Jenny juuksurisalong, Yvonne'i kaardi- ja kingipood, Iani üüriagentuur. Seega jäi järele ainult ... „Ega sa ei mõtle Hester Mooni vana maja?”

Kuigi viimased kolmkümmend aastat oli seal müüdnud ajalehti, oli hoone endiselt pigem tuntud seitsmeteistkümnendal sajandil elanud kohaliku legendi – ja kuulu järgi nõia – majana.

„See jah.” Evelyn tõstis näo õhtupäikest püüdma.

„Aga see on täielik logu!”

„Nähtavasti pole see nii hull, kui pealtnäha paistab,” teatas Sarah. Kui Claudia ja Evelyn teda jõllitasid, ütles ta: „Kas mul ei tohigi enda infoallikaid olla? Ma sattusin täna hommikul Ianiga kokku. Ta tunneb maaklerit, kes selle maja üürile andis. See näeb nigel välja, aga konstruktsioon on kindel. Vajab ainult natuke vuntsimist – uusi aknaraame, uksi ja kõike – ja sisemus vahetatakse täiesti välja.”

Claudia naeris. „Kas ongi kõik? Kes selle üüris?”

„Jan ei osanud öelda. Ta teab ainult, et üürijal õnnestus kokku leppida, et ta maksab ainult kuue kuu eest aastas, aprillist oktoobrini. Küllap see tähendab, et ta tahab turistide pealt teenida.” Sarah' hääles oli põlgusenoot.

„Me kõik teenime osaliselt leiba turistide pealt,” tuletas Claudia talle meelde.

„Eks sul ole õigus. Aga mind üllatab, et maakler nõusse jäi,” ütles Evelyn.

„See maja on kolm aastat tühjana seisnud,” ütles Sarah. „Arvestades seda, kui lagunenu see on, ja milline ebausku selle ümber valitseb, on maakler küllap rõõmus, et üldse huviline leidis. Hoone omanikud teevad remonti ja kõpitsevad veevärgi ja elektri kaasaegsele tasemele ja uued üürnikud sätivad interjööri selliseks, nagu meeldib. Mõlemad pooled võidavad. Tuleta meelde, kuidas Claudia naaberpoe ümber tegi.”

Kui Claudia esimest korda nende ühist valge puitlaudisega maja nägi, oli tema pool tõesti olnud korrast ära ning õitsva Page Turneri kõrval hüljatud, aga talle oli meeldinud selle asukoht aleviku servas, rahvarohkest sadamast eemal. Paljudele inimestele meeldis piki randa jalutada ja Page Turneri püsiv populaarsus meelitas neid sinnapoole. Kui ta oli seda juba kord näinud ning seejärel Sarah' ja Evelyniga kohtunud, teadis ta, et seal tahabki ta olla. Ja kaks aastat tagasi, peaaegu aasta pärast päeva, mil ta Lee maha jättis, avaski ta Tervendavate Lainete ukseid.

„Porthsterenile mõjub hästi, et tühi äri korda tehakse,” ütles Claudia.

„Aga mis siis, kui sinna tuleb järjekordne kohvik?” muretses Evelyn.

„Porthstereni mahub veel üks kohvik,” kinnitas Sarah. „Eriti, kui see on avatud ainult suvekuudel.”

„Aga teine raamatupood siia ei mahu.”

Sarah ainult mühatas. „Tulgu aga raamatupood. Siis võiksite meie pensionile mõelda!”

Sarah ja Evelyn ei elanud oma poe peal nagu Claudia, vaid ilusas elumajas kümne minuti kaugusel sisemaal – see oli

pensioni pidamiseks täiuslik paik, aga Claudia lootis, et see aeg ei tule veel niipea.

Claudia heitis pilgu enda korterile, mis asus Tervendavate Lainete peal, esisein poe omast natuke tagapool. See oli küll väike, aga tema ja Puding ei pidanud tööle jõudmiseks pikalt käima ja vaate üle igatahes viriseda ei saanud.

„Noh. Aeg koju minna.” Sarah tõstis oma valutavad jalad vastumeelselt Evelyni võimekate käte vahelt. „Homme näeme, kullake.”

Ka Claudia tõusis. Ta tõi poest kassi ja ronis mööda välist metalltreppi oma korterisse, Puding valjuhäälselt õhtusööki nõudmas. Kui Claudia oli selle asja korda ajanud, kallas ta endale klaasi laupäevaõhtust veini ja otsustas, et kõik muu võib oodata, õhtune jooga kaasa arvatud.

Puding ootas vaevu ära, kuni Claudia oli pehmele diivanile siniste ja roheliste patjade vahele vajunud, enne kui talle sülle hüppas, keerutas ja end meelepärasesse asendisse sättis. Claudia sulges veini rüü Bates silmad ja keskendus kassi rütmilisele nurrumisele.

Sellist elu ta tahtiski; ta tegi selle nimel kõvasti tööd ja oli iga päev tänulik, et tal oli jagunud julgust see teoks teha.

Seevastu ei olnud ta tänulik selle eest, et ta jalad valutasid ja tal tuli endale õhtusööki valmistada.

Teine peatükk

Claudia veetis oma pühapäevase lühema tööpäeva hommiku rannal lugedes, rätt ümber ja selg vastu suurt lamedat kivi.

Meri tõmbas Claudiat nagu magnetiga ja tal jäi hommikune annus harva vahele: ta kas luges, jalutas või kasvõi lihtsalt vaatas viis minutit laineid. Sel hommikul oli boonuseks kevadpäike.

Rihma otsast lahti lastud koera mänguhimulist haugatust kuuldes tõstis ta pilgu ja nägi, kuidas loom nagu püssist lastud mere poole tormas. Koer viskus merre, tõi oma palli ära, tuli välja tagasi ja raputas end põhjalikult, nii et tema omanik märjaks sai ja Claudia naeratas. Claudia meelest olid koerad teadveloleku kuningad: neile oli oluline ainult praegune. Nad oskasid käesolevast hetkest rõõmu tunda. Inimestel on oma neljajalgsetelt sõpradelt palju õppida.

Kaugemal märkas ta kirkaste juustega tüdrukut, kes oli eelmisel päeval ametüsti ostnud, süngelt veepiiril seismas. Claudia ei suutnud mitte välja teha kurbusest, mida tüdruk mantlina kandis, niisiis jättis ta raamatu kivile ja astus ligi.

„Tere. Kas sulle meeldib su ametüst?”

Tüdruk pöördus ehmunult, käsi kurgul, kus lilla kivi lapikult ja siledana lebas. „Jah. Aitäh.”

„Minu nimi on Claudia.” Ta sirutas käe välja.

Tüdruk surus seda kohmetult. „Mina olen Millie.”

„Täna sa polegi koos isaga?”

„Tal on tegemist.”